

[Økonomiministeren.]

året 1973-74, 1974-75 og 1975-76, så var tallene 2,8 pct., 2,1 pct. og 1,5 pct. Jeg erken-der én ting, at for januar kvartal i år er det ikke det endelige tal, men det er skøn, som man på basis af de oplysninger, Dansk Arbejdsgiverforening har i sin lønstatistik, har kunnet meddele. Det vil sige, at inden for det sidste år, det sidste år, har der været ikke blot en nedadgående tendens, men en samlet lønglidning indeholdende disse andre bestanddele på 3,2 pct. Man kan sige, at det er for meget, og det er jeg enig i, men man skal ikke forelægge sådanne oplysninger for tinget, som vel for de 4,5 pct., når man tager et kalenderår, er korrekte, men som, når man tager udviklingsforløbet i betragtning, ikke giver noget korrekt billede.

Så vil jeg også gerne sige til hr. Poul Hartling, at når man skal vurdere, hvorledes udviklingsforløbet har været, er det ganske interessant at se på, hvad der er opnået med hensyn til prisudviklingen. Vi har i dag fået offentliggjort julipristallet, og julipristallet viser for anden måned i træk et fald. Jeg ved godt, det hænger sammen med, at der er sket et stærkt fald på visse varer, som der for 2 måneder siden skete en meget kraftig stigning på.

Men ser vi så på det sidste halve år, så viser tallene, at der for Danmarks vedkommende har været tale om i vort reguleringspristal en stigning på 2,7 pct. Hvis man projicerer det ud på hele året, så giver det en helårsprisstigning — det er altså det sidste halve års prisstigningstendens — på 5,5 pct. De tilsvarende tal er for Norge 9,7, for Sverige 7,2, for Belgien 5,6, for England 11,0, for Frankrig 7,2, for Holland 9,0, for Italien 19,4. Der er ét land, ét land, der har en lavere prisstigning, og det er Tyskland med 4,0. Det, vi har sagt, og det, der er målsætningen med den politik, der lægges frem, er, at denne udviklingslinje skal fortsættes. Jeg synes, at det trænger til at høre med til billedet.

Så ved jeg ikke, om jeg skal give en kommentar, men jeg føler i hvert fald trang til det på basis af en række års erfaringer i dette høje ting, til de betragtninger, hr. Poul Hartling anstillede over det sidste afsnit i aftalen mellem de 4 partier om samarbejdet om den økonomiske politik. Hr. Poul Hartling svingede sig op til at sige, at ven-

stre ikke ville lade sig binde, og at venstre ikke ville under den socialdemokratiske dominans, jeg husker ikke udtrykket nøjagtigt. Se, hvis 4 partier bliver enige om en økonomisk politik på en lang række områder, så er det ikke mere end rimeligt, at i den periode, som denne aftale gælder, kan intet af disse partier alene gå ind for en anden politik igennem afstemning eller tilsvarende i dette høje ting. Man har lov til at agitere for en anden politik, det er klart, vi opretholder alle sammen vores politiske synspunkter. Denne plan, som vi er blevet enige om, er ikke en socialdemokratisk plan, den er resultatet af et kompromis, og vi var såmænd letsindige nok til, inden vi sluttede kompromiset, endda at tage nogle af venstres synspunkter med ind, men det forlanger jeg ikke engang tak for. Det hører imidlertid med til ganske normal fremgangsmåde, at er man enig på et område, så ændrer man ikke dette område, medmindre man er enige om at ændre det. Når aftalen endvidere går ud på, at dette ikke bare gælder det, som partiet selv eller regeringen vil foreslå, men også gælder det, andre vil foreslå, og som kan være med til at forrykke indholdet i eller grundlaget for den aftale, der er truffet, så forstår jeg fuldt vel, at venstre kan være ærgerlig over, at et sådant fortroligt samarbejde kan etableres mellem de 4 partier, for jeg er godt klar over, at det berører venstre nogle manøvreringsmuligheder. Men det er nu ikke usædvanligt iblandt folk, som ønsker at stå sammen om en politik, og det kan være, at hvis venstre havde levet op til nøjagtig den samme indstilling under septemberforliget, havde det set lidt bedre ud i forholdet mellem partier herinde.

Så skal jeg endelig sige til sidst. Vi fik i 1963 en helhedsløsning, som gjaldt for en forholdsvis kort periode, men som var med til at give os et overskud på betalingsbalancens løbende poster. Vi forsøgte i 1967 med en politik, som havde en væsentlig bestanddel af indkomspolitik. Den blev fældet. Den blev fældet af venstre, af de konservative, af de radikale, og så undså man sig ikke for at betjene sig af en lille udbrydergruppe fra SF for at få flertal til at vælte det. Jeg havde lejlighed til som ordfører for socialdemokratiet at sige: I ved ikke, hvad I gør. I forhindrer indkomspolitik den næste halve snes år. Og det skete. Hvis man nu har